

Pjesme

BOŽICA JELUŠIĆ

Pere me tuga

Još deset dana potrajat će ljeto,
Sve što je s njime propalo nas zove.
U polju ispod oštrog krila sove,
Strašilo stoji, crno, razapeto.

Na koliko smo strana ulog dali,
Tragajući za krhkom ravnotežom?
Ne videć da su pod prozorskom mrežom
Svi sjajni ljetni kukci popadali.

Odluka teška sad nad glavom visi;
Da izgubljenih dana nađeš cifru.
A nitko nije pronašao šifru,
Da ljetne mrtve cvjetove uskrisi.

I uzalud se množinama branim:
Tuga se uvijek u jednini desi.
Svoj teški teret o vrat mi objesi,
Ona je moja, ja je krvlju hranim.

Pere me tuga, košulja sam bijela,
Na konopcu u voćnjaku skrivenom.
Pod mrazom prosinca i kišom ledenom,
Ja bit ću opet kruta, sama, cijela.

2019.

Časoslov solipsista

U malo stvari vjerujem. Ne očekujem mnogo.
Sebi određujem mjeru, drugima po njoj sudim.
Duh orla krstaša nekad u svom srcu probudim,
Pa trivijalno mjerim s visoka, hladno i strogo.

Ne zanima me više ni jedan pravac ni *izam*.
Vodopiji se klanjam, maku i rosopasu.
Mrgodni poput mene na nezgodnu su glasu,
Samodostatnost to je, kažu. Suh solipsizam.

Grad vrvi kao košnica. Čuju se trube taksija.
Prolaze prazna lica. Bijele gužve od tijesta.
Ima li u tom nemiru za pravu svetost mjesta?
Mene opčinjaju riječi, tišina, ataraksija.

Negdje šumore šume, stijen su vlažne i strme.
Ništa od toga ne želim. To nisu moji trenutci.
Još samo bih da imam paklove svoje pri ruci,
U hladnoj sobi da sjedim, čitajući *Likove s krme*.*

2019.

Pronalazak stare bilježnice

Bilježnica prazna. Očekivah mnogo,
Kada se iz kuta ladice izvukla.
Kao da je žena spavaćicu svukla,
I na hladan beton stala bosom nogom.

Ali u njoj ništa nema od veselja;
Samo črknje, neki nacrti i skice.
Golemoj tišini stojiš sučelice,
A događaj zadnji, smrt je prijatelja.

Postoje trenuci kad slova presuše.
Metafore šušte kao prazne larve.
Sjena krhke ruke, prozor Villae Parve,
Pod kojim se grče stabla usred suše.

Tako život ide: oseka i plima.
Srce u sredini, misli izvan kruga.
Teret tuge pada na dno k'o beluga,
I već nema mjesta gdje nas zbilja ima.

2019.

Bolji ljudi

Doći će bolji ljudi; jednom moraju doći.
Mirisat će na cimet i na prah biblioteke.
Imat će zelene prste, olovke tanke i teke,
Oni će sanjati mnogo, oni će htjeti i moći.

Doći će kristalna djeca, starci srebrnokosi,
Žene jedre i brze, glatke ko pliskavice.
Ljudi ponosna roda, što nose čestito lice,
Mladost, što se visinom opija i zanosi.

Helenske nosit će toge i tibetanske dote,
Ili će nagost bez straha protegnuti na pijesku.
S pčelama brujat će skladno i misliti u bljesku;
Hranit će oči željne bujnosti i ljepote.

Svatko će od njih znati po jedan vrijedni zanat:
Prepoznat će vrlinu, namjesto šuplje priče.
I znat će da se dobro svih ljudi svakoga tiče:
Sadit će šume i voćke, zidati kuće na kanat.

Mijesit će kruh od brašna, namjesto stipse,
I vratit će se svojim navadama starinskim.
Cijelu će zemlju zvati imenom domovinskim.
Doći će bolji ljudi, nakon Apokalipse.

2018.

Balada o krušnom stablu

Skruši me u kruhu. Ne dopusti gladi
Da me sretne negdje na sredini puta.
Mi smo ljudi bivši, šutljivi nomadi,
Bez habita ljetna i zimskog kaputa.

Hodamo za zvijezdom, živimo od zraka.
Šamani smo, žreci, ludi pjesmotvorci.
Sitnoj luči vjerni, strepimo od mraka,
Tihi popu mrava, mi smo kruhoborci.

Oholost je zemlju opasala bolom.
Bez žuljeva ruke, grabe nemilice.
I ne mari jezik, riban staniolom,
Okrajaka tvrdih, mrvica za ptice.

Skorjele su zdjele i ognjište zgaslo.
Brazda žitorodna u jari izgara.
Gdje je Krušno stablo usred svijeta raslo,
Sad krtica slijepa tunele otvara.

Ti, što stabla ruše, daj da se umore!
Mahovinom jecaj prašume priguši.
Zrako, koja bdiješ za oblakom gore,
Moćni prst ispruži. U kruhu me skruši.